

To se je zgodilo dobro uro od Zadetovčevega doma. Pa lahko rečem, da so bili Jožek in nekateri drugi z njim, ki niso gonili živine, v pol ure le-tam. In s strašno novico so razburili vso vas.

Kaj pa se je godilo v Zadetovčevi hiši, ne popiše nobeno pero. Gospodinja in sedem otročičev je plakalo, da bi se kamen omečil! Mati in večji otroci so vedeli, kaj jih je zadelo, a mlajši so jokali z drugimi vred.

„Oh, da bi ga vsaj še jedenkrat videla, da bi ga vsaj otročiči še živega videli!“ zdihovala je Zadetovčevka. „Lepo vas prosim, prepeljite ga domov“, prosila je sosede, ki so se bili nabrali v hiši.

Na noč ni šel nobeden rad od doma, ta dan pa še posebno ne, ker so vedeli, da se po gozdu skrivajo oni predrzni lopovi. Toda nazadnje se le opogumijo, več se jih zbere, vzamejo s seboj puške in gredó.

Pa ga niso pripeljali. Zadetovec je umrl še tisti večer. Komaj da je bil dobro dejan v sveto olje, pa je izdihnil. Orožniki so odredili, da ga ne smejo nikamor premakniti do sodniškega ogleda. Zato so se vrnilo Zadetovčevi sosedje prazni, žalostni.

Sami žalostni so pa vendar -le tolažili vdovo. „Le v Boga zaupaj, saj ne zapusti nikogar, tudi tebe ne bode. Mož pa je umrl kakor kristijan. Ni mogel sicer govoriti, pa dobro vemo, da se je zavedal do zadnjega. Ko so mu dolinski kapelan podali križ, naj ga poljubi in izgovori ime Jezus, storil je oboje.“

Res je bila to uteha, toda očeta-gospodarja ne bo več, nikdar več. Tisto noč in pozneje pri pogrebu so potočili Zadetovčevi skoro vse solze, pa sam Bog vé, kdaj bodo zopet veseli. Gotovo pa je, da tega dneva ne bodo nikoli pozabili. Ta sejem v dolini bodo pomnili do groba.

Pri pogrebu sirote.

Zvonček iz line
Tožno pozvanja,
; Nekomu smrtno
Pesem oznanja!

V vasici tihi
V hišici beli
Deklico mlado
V krsto so deli.

Zvonček prepeva . . .
Tožno glasi se,
Sprevod pomiče —
Tam od vasi se.

Nihče ne joče,
Nihče ne tóži,
Žal ni nikomur
Po mladi roži . . .

Saj je na veke
Nebo združilo
Dekle siroto
Z materjo milo.

Posavska.

Prvi snežec.

Ko si željno v hrib upiral,
Kdaj se prikaže prvi sneg,
; Kako, kako težko si čakal,
Da ti obeli solnčni breg.

Trgaje zadnji cvet jeseni,
Vesele pesmice si pel,
Kaj slutil si, da prvi snežec
Gomilo tvojo bo odel.

Ljudmila Modičeva.